

Quan En Plana i En Planella m'han deixat sol —...em plau —els deia— *d'espigar els estels quan l'un darrere l'altre s'estimben passades les crestes del munt de la Verdera*—, del costat de l'Erola ha arribat una jardinera de motor amb els fanals apagats. Ha trencat, bategant, cap als aiguamolls de la platja, i s'ha aturat, en sec, a frec d'escuma. N'han baixat vuit minyons amb jaquetes de pell i deix germànic. Mar i platja s'han fet nit en la nit, i les boires de setembre, afofcades, han desaparegut darrere el Mirall. Els vuit fadrins, ara ajupits, ara drets, i amb gests insòlits, removien la sorra, arplegaven pedres que aixecaven enlaire com si les miressin a contraclaror, feien com si les amaguessin, i tot just si els sentia respirar. Els he guaitats en llur desfici, i m'han vingut ganes de cridar. Passada mitjanit, es movien amb la mateixa frenesia i feien els mateixos moviments. Me n'he tomat, descalç, a l'Alberg del Moll, on faig parada. De bon matí, he despertat els meus, els he contat el fet i, cama llarga, hem anat a l'indret de la badia on s'havia esdevingut. No hi hem trobat ningú; però les roderes i les petjades eren, a sol levant, visibles. Sense adonar-nos-en, hem remogut les sorres, i hem mirat palets i còdols a contraclaror, i amb el mateix neguit. Però els còdols i les pedres se'ns obrien com una petxina, entre mans, i hi descobríem, tènuaament gravades, l'efígie de vells conqueridors, d'emperadors egregis i de dames famoses per llurs anòmals esbargiments o per llur faixada continència. Sense dir-nos res, ens hem mirat, hem ensacat, a milers, les pedres màgiques, i les hem amagades en una cova de sota la Punta del Pi perquè d'altres pelegrins gaudeixin, dellà els segles, de la troballa, i en contin, de nou, la meravella.

J. V. Foix
L'estrella d'En Perris